

[Finansministeren.]

den blev lige saa høj som Slutlønnen. Jeg maa paa dette Punkt give det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen min Tilslutning, naar han i Begyndelsen af sit Indlæg sagde, at den forholdsvis lave Begyndelsesløn netop var Udtryk for Tjenestemandsstillingens Karakter som en Livsstilling. Hvis det havde været et Kontraktforhold for en kortere Tid, kunde man sige, at en saadan Graduering af Lønnen ikke var berettiget, men netop fordi Tjenestemandsstillingen er den Plads, som Tjenestemanden har, fra han er ung, gennem Modenhedsaarene, til han bliver ældre, netop derfor er det rimeligt, at han begynder med en lavere Løn og efterhaanden avancerer til en højere.

Af de Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen fremdrog, skal jeg kun komme ind paa Spørgsmaalet om Dommernes Pensionering, idet jeg allerede har talt om de andre Ting — de gamle Pensionister og Aldersgrænsen —, som det ærede Medlem fremdrog. Hvad angaar Dommernes Pensionering, er det rigtigt, at man har haft en Særrådning for Højesteretsdommere, Landsdommere og Retspræsidenter. Det er nu Tanken at ophæve denne, idet man naturligvis dog ikke kan tage denne Fordel fra de allerede siddende Dommere. Til Gengæld har man saa ment, at de burde ikke uden videre have det nye Tillæg, som man giver Dommerne efter Lovforslaget, uden samtidig at give Afkald paa den Fordel, de havde hidtil. Det er muligt, at man bør se paa dette Spørgsmaal i Udvalget; saafremt der kan blive Enighed om en Modificering, skal jeg ikke have noget imod det, men det er jo klart, at man ikke ubegrænset kan give nye Fordele, uden at der maa tages et vist Hensyn til de Fordele, man har haft i Forvejen.

De Bemærkninger, det ærede Medlem gjorde om de videnskabeligt uddannede, skal jeg ikke komme nærmere ind paa i denne Forbindelse, idet jeg siden hen skal svare andre ærede Talere, som har været mere udførligt inde paa det samme Spørgsmaal.

Jeg takker det ærede Medlem Hr. Paul Holt og i øvrigt flere andre ærede Talere for de venlige Ord, der er sagt om Ministrene og deres Lønninger.

Naar det ærede Medlem dernæst talte om de kommunale Lønninger og i den Forbindelse fremdrog, hvad han kaldte et liberalistisk Synspunkt, saa vil jeg gerne udtrykke min Glæde over dette sidste. Jeg har altid haft den Mening om Dansk Samling, at dets Medlemmer, af hvilke jeg kender og sætter Pris paa mange, i deres Hjerter er

gode Liberalister. Det er da ogsaa klart, at skal der komme en virkelig dansk Samling, en Samling, der svarer til Navnet, maa der i den være et meget væsentligt Indslag af Liberalisme, som er en Opfattelse, der er i saa god Overensstemmelse med dansk Natur og Danmarks økonomiske Vilkaar. Men naar det ærede Medlem Hr. Paul Holt sagde, at som Konsekvens af den for ham og mig fælles liberalistiske Indstilling burde der være fri Konkurrence, og at det ogsaa burde gælde for Forholdet mellem kommunale Lønninger og Statslønninger, vil jeg gerne sige, at efter min Opfattelse af en moderne Liberalisme medfører den kun, at vi skal hævde den fri Konkurrence, hvor den er mulig, og det er den nu engang ikke her, fordi der kun er een Køber af Statstjenestemandens Arbejdskraft, nemlig Staten. Derfor kan der ganske naturligt ikke blive fri Konkurrence. Hvad vil det f. Eks. sige, at der skulde være fri Konkurrence om Professorlønninger? Der er paa mange af disse Omraader kun en enkelt Specialist og kun en enkelt Køber. Der skal være fri Konkurrence, hvor det er muligt, og hvor det ikke er muligt, skal der efter moderne Synspunkter være vis Regulering. Det er der ogsaa ved monopolbestemte Priser. Derfor maa det være berettiget at udtrykke det Ønske, som jeg har udtrykt, at Kommunerne vil vise en vis Forstaaelse af, at der bør være et passende Forhold mellem deres og Statens Lønninger.

Saa spurgte det ærede Medlem Hr. Paul Holt mig, hvilken Begrundelse der var for at opretholde Stillingen som Docent. Dette Spørgsmaal burde jo egentlig være rettet til Kommissionen. Jeg skal for mit Vedkommende sige, at jeg personlig er enig med det ærede Medlem i, at der i hvert Fald ved Universiteterne ikke er nogen Forskel mellem de Krav, man plejer at stille til Docenter og til Professorer. Jeg tør dog ikke benægte, at der ved nogle af de andre højere Lærestalter kan være visse Docentstillinger, til hvilke der ikke stilles de samme Krav, som der stilles til et Professorat, og jeg har det Indtryk, at det til Dels er Betragtninger af denne Art, der har ført Kommissionen til Opretholdelse af Docentstillingen. Jeg skal gerne gentage, at for Universiteternes Vedkommende er efter min Mening Docenter og Professorer i Praksis det samme. Saafremt der i Kommissionen eller i det kommende Udvalg kunde blive Enighed om en anden Ordning, skal jeg ikke have noget imod det, men jeg erkender, at Spørgsmaalet kan ligge vanskeligt for andre af de højere Lærestalter.